

державних органів захисту прав споживачів на місцевому рівні; скасування законодавчих положень, що стосуються захисту споживачів, які суперечать щойно запровадженій системі державного ринкового нагляду; забезпечення постійної співпраці уряду зі споживчими НУО та підтримки їхньої діяльності й ініціатив; прийняття норм і стандартів ЄС щодо споживчих товарів і прав споживачів; включення цих реформ до національної програми реформ і розробку програми та плану реформ.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 р. // *Відомості Верховної Ради України*. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Про захист прав споживачів : закон України від 12 травня 1991 року № 1023-XII // *Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР)*. – 1991. – № 30. – С. 379.
3. Офіційний сайт Державної інспекції України з питань захисту прав споживачів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.dsiu.gov.ua/>
4. Інтернет-портал «Портал споживача» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.consumerinfo.org.ua/news/>
5. Шевляков І. Захист споживачів в Україні. Міжнародний центр перспективних досліджень [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.icps.com.ua/reforms/protecting_consumers.html

Олександр ЖУРИЛО

Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди

МОДЕЛІ ТА МЕТОДИ ФІНАНСОВОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ В ГАЛУЗІ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ

Діюча модель фінансування фізичної культури і спорту ґрунтується на тому, що надання населенню фізкультурно-оздоровчих, спортивних послуг здійснюється за рахунок поєднання фінансування з державного і місцевих бюджетів різних рівнів із широким залученням позабюджетних коштів, а саме, які надходять у результаті власної діяльності фізкультурно-спортивних споруд і коштів населення. Також передбачено використання коштів на цілі фізичної культури і спорту з фонду соціального страхування і позабюджетних надходжень: внесків підприємств, установ, організацій, об'єднань громадян, окремих осіб, коштів від фінансово-господарської діяльності закладів фізичної культури і спорту та організацій фізкультурно-спортивної спрямованості, від продажу прав на використання спортивної символіки і на телевізійну трансляцію спортивних змагань, від проведення фізкультурно-спортивних та інших видовищних заходів, спортивних лотерей. [1]

Аналізуючи сучасну економічну модель сфери фізичної культури і спорту України, слід звернути увагу на наявність низки протиріч, які виникли під впливом сукупності чинників, головними серед яких можна визначити такі: зміну ролі держави у забезпеченні життєдіяльності фізкультурно-спортивних організацій; активне проникнення у сферу фізичної культури і спорту ринкових відносин; виникнення раніше непритаманного сфері приватного сектора; формування ринку фізкультурно-спортивних послуг.

Одним із визначальних протиріч сучасного етапу розвитку економіки фізичної культури і спорту в Україні є гостра невідповідність між намаганням держави зберегти провідну роль в забезпеченні життєдіяльності сфери і її обмеженими ресурсними можливостями. Сьогодні реалізується курс не лише на збереження, а у багатьох випадках - і на посилення ролі держави у розвитку сфери фізичної культури і спорту. Про це свідчать, зокрема, ухвалення відповідних нормативно-правових актів: 7 актів Верховної Ради України, серед яких 6 законів та 1 постанова, 16 указів та розпоряджень Президента України, 42 постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України. Маючи такі законодавчо забезпечені економічні повноваження, держава мала б досягти істотного економічного впливу на сферу фізичної культури і спорту. Однак цього не відбувається у практичному житті, оскільки держава реально не спроможна підкріпити отримані повноваження відповідними фінансовими ресурсами.

На етапі становлення ринкових відносин у сфері фізичної культури нашої країни поки що не вдається забезпечити використання можливостей ринку в інтересах суспільства. Концептуальна невизначеність держави щодо функціонування професійного спорту не дозволила Україні юридично окреслити межі цивілізованого входження його структур у ринок. Внаслідок цього було відкрито дорогу процесу стихійної трансформації любительського за офіційним статусом спорту у спорт професійний (нелюбительський) шляхом зміни власників спортивних клубів. Останні перетворились з відкритих структур, прозорих якщо не для всього суспільства, то хоча б для держави, у закриті, як для суспільства, так і для держави, комерційні утворення.

Не можна також обійти увагою ще одне протиріччя, яке ускладнює формування цивілізованих ринкових відносин у сфері фізичної культури і спорту. Мова йде про економічні відносини між державою і представниками суспільного сектора економіки фізичної культури і спорту. За часів командної системи одне із провідних місць у фізкультурно-спортивному русі посідали добровільні фізкультурно-спортивні товариства, які відігравали помітну роль в організації фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності серед працюючого населення, проводили масові спортивні змагання, здійснювали підготовку спортсменів високої кваліфікації - членів збірних команд України з різних видів спорту. Головними джерелами їхнього фінансування були цільові кошти галузевих профспілок та членські внески. Сьогодні з об'єктивних причин вони фактично позбавлені вказаних джерел існування. Намагаючись відновити втрачені позиції, керівництво товариств звертається до держави за фінансовою підтримкою замість того, аби адаптуватись до вимог ринку, віднаходити нові форми економічних стосунків зі споживачами фізкультурно-спортивних послуг, які б ґрунтувались на обоєпридатних інтересах сторін.

Необхідність зняття розглянутих протиріччя має бути врахована у процесі визначення стратегічних моментів розвитку сфери фізичної культури і спорту в Україні. Зважаючи на те, що сьогодні здійснюється підготовка проекту нової редакції Закону «Про фізичну культуру і спорт», доцільно передбачити включення до нього відповідних законодавчих норм та концептуальних положень.

Література

1. Закон України «Про фізичну культуру і спорт» від 24.12.1993 - № 3808-XII / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3808-12>

Олена ЗАПОРОЖЕЦЬ
Південна митниця м. Одеса

ПРОБЛЕМАТИКА МИТНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СЬОГОДЕННІ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ЗМІН

Останні десятиліття розвитку світового господарства характеризуються динамічністю складних процесів зближення та взаємопроникнення національних господарств багатьох країн, спрямованістю щодо створення єдиної господарської системи, які отримали ознаки інтеграції. Україна уважно вивчає діяльність економічних інтеграційних об'єднань – ефективна праця із ними може стати корисною для розвитку національної економіки: сприятиме зростанню товарообігу та підвищенню інвестиційної привабливості України, що в свою чергу надасть можливості у відміні тарифних та нетарифних бар'єрів регулювання зовнішньоекономічної діяльності (далі – ЗЕД). Адже обсяг європейських інвестицій в українську економіку склав понад 41 мільярд доларів США. Інтеграція безпосередньо впливає на здійснення світогосподарських процесів, здійснюючи регулювання ЗЕД, зокрема фінансової, постійно вдосконалюючи та модернізуючи цей процес з урахуванням світових глобалізаційних змін. Тому ґрунтовного осмислення потребує визначення особливої ролі та компетенції держави в системі заходів регулювання ЗЕД в Україні в контексті митного та валютного регулювання.

Зазначимо, що митна служба України динамічно реформується відповідно до міжнародних, в першу чергу, європейських норм та стандартів. Ключовою подією щодо її модернізації стало введення в дію нового митного кодексу, який сконцентрував у собі основні положення